

Føðingardagsheilsan til Regin Dahl

Seinasta leygardag varð skipað fyri stórum hátíðarhaldi í Norðurlandahúsinum í sambandi við, at skaldið og tónasmiðurin Regin Dahl fylti 75 ár. Vit prenta her føðingardagsheilsanina, sum Rói Patursson, háskúlastjóri helt

1. Eitt októberkvöld herfyri sat eg saman við góðum fólki á fundi í Pæstovu. Vit skuldu fyrirveita eina fagnaðarløtu fyri Regin Dahl nú hann fylti 75. Onkur hevði verið so hyggjin at tendra kaffimaskinuna og vit sótu og drukku kaffi úr stórum krúsum meðan sigarettroykur og knortlutur andadráttur fyltu stovuna. Uppskot um tónleik, upplestur, sangir og yrkingar vóru lógð fram. Meðan orðini soleiðis flóktust undir bitunum var tað sum eg viltist burtur í dreymaland og ein 13-ára gomul hendring rann fram fyri meg.

Tað er fríggjakvöld 17. oktober 1980 á Nørrebrúgv í Keypmannahavn. Eg og vinmaðurin Jógvan fara at lurta eftir musikki og poesi. Útsetablaðið hevur nevnluga lýst við at Regin Dahl fer at bera fram egnar yrkingar í samkomuhølunum í Samuelsenkirkjuni. Jógvan er 20 ár eldri enn eg og kennir Regin frá gomlum dögum. Eg vóni at koma á tal við yrkjaran og eldri fylgismaður mín skuldi gjørt tað lættari at sloppið inn um orðsins og tónanna grindir.

Regin Dahl saman við konuni og teimum mongu gestunum

Vit koma inn í samkomuhølið, sum er í kjallaranum undir kirkjugólvinum. Her standa træstólar við røttum

ryggi og smá borð við ljósabláum dúkum. Eitt sindur avsiðis er eitt mahognibrúnt klaver og har stendur Regin

og leggur sín ljósagráa frakka á ein stól. Ein eldri kona stendur og prátar við hann, hon gestikulerar dúgliga, men Regin letst ikki um vón. Hann letur eina slitna leðurtasku upp og leggur nakrar bókur á klaverið. Eg liti meg íkring og telji 14 áhoyrarar. Áðrenn eg seti meg við eitt av borðunum, leggi eg 10 krónur í eina skál fyri kaffi og sandkaku. Ein lítill løta gongur og so sita vit øll tigandi.

októberkvøldsins duli. Við síni skæru rødd fær Regin ein musikk inn í orðini, sum eg havi varnast fyrr, men ongantíð veruliga hoyrt. Í ein góðan tíma sita vit og lurta. Kaffið kølnar og sandkakan tornar. Eisini klaverið ljómar gjøgnum rúmið og at enda syngur Regin um kistuna av kamfertræ, ið minnir um Hongkong og Kina.

Tá vit hava klappað inniliga og leingi og hann hevur bukkad og sagt takk fleiri ferðir, letur hann seg knappiliga í frakkan og er ávegis út. Ein maður og ein kona hava hug at prátta við hann, men tað letur til hann hevur skund. Eg herði tó hugan, fari yvir til hansara, rætti hondina fram, heilsa, sigi hvat eg eiti og skal takka honum fyri hesa góðu upplivingina. Men áðrenn eg havi fingið sagt meir letur í Regini: «Á – hann

sjálvur skaldarin!» Og so flennir hann so hjartaliga. «Og Jógvan! – tú eisini her – tað var langt síðani!» Vit fylgjast út, fara yvir um vegin inn á Thorscafé at drekka eitt glas av danskum bjóri og tosa um føroyska filosofi.

3. Her inni eru nógv fólk, gangur og kimandi látur. Vit finna tó triggjar tøk stólar. Áðrenn vit seta okkum fer Regin yvir at mynttelefonini at ringja til dótturina, sum býr her í grannalagnum. Hann sigur við hana, at hann verður eitt lítið sindur seinkaður til avtalaða nátturðaborðið.

Tað er beinanvegin at Jógvan og Regin gloyma seg burtur í søgum um gamlar dagar í tí formidablu Havnini. Tað eru so nógvir Havnir í Havnini, skilji eg. Eg undrist yvir hvussu nógv Regin veit – tað letur til at hvør gøta, hvørt hús hevur sína verð av letingaløtum og hurlivasanætrum. Myndir reka gjøgnum tubbaksfleyrið, nógvir tíðir samanblandast. Tað vóru tey, ið untust við lítið og smátt, ja, var tað ikki betur bara at kunna fjasa við tvøst og turran fisk og so njóta hvørja leivdarstund sum gavst? Eg siti sum tóm talva og hoyri um dreingir, ið liggja fram eftir rommum í fjøruni, um hjallar og køstar, um neystakrókar og fleyrið av flættum og komandi konuroyki, um vinir á býlingsvegum, um tjaradar bryggjur og grønar teigar, um dust og dust og brennivín. Hevur heimurin einaferð verið hetta dygdarstað? Og Regin fortelur nú um Christian, Heðin Brú og William. Handan skriftina sæst gyklarinn og íspegiin millum linjurnar ýlatrøllini: «Hu tu tu, hu tu tu!» Fortíðin er ikki «bara bara», men so dyggiliga eisini her og nú.

4. Vit triggir fara nú út aftur í

Teir báðir tónasmiðirnir, Regin Dahl og Jens Gutesen, høvdu nógv at tosað um

2. Regin lesur. Hann er mestsum burtur í øðrum heimi. Hóast hann heldur seg til bókina, blundar hann. Hesar yrkingarnar hugtaka meg so fullkomuliga. Sum eru tær dyr, gátuført skrivaðar inn í tilveruna. Hurðar fara upp, tjöld verða skrødd frá og so situr tú í næsta sekundi einans við einum ekkó av onkrum hornum í